

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

w sprawie **W.P.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 12 lutego 2025 r.,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego Sądu Apelacyjnego
we Wrocławiu z dnia 19 grudnia 2017 r. (sygn. akt II AKa 281/17) utrzymującym w
mocy wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 30 maja 2017 r. (sygn. akt
III K 93/16),
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

W.P. wniósł o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym
wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 19 grudnia 2017 r. (sygn. akt II
AKa 281/17), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z
dnia 30 maja 2017 r. (sygn. III K 93/16). Wskazał w swoim piśmie na szereg, jego
zdaniem nieprawidłowości w toku postępowania przygotowawczego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Stosownie do treści art. 545 § 3 k.p.k., osobisty wniosek strony o wznowienie
postępowania podlega, w sposób formalny, wstępnej kontroli w zakresie jego treści.

W razie stwierdzenia, że treść wniosku świadczy o jego oczywistej bezzasadności, pismo to nie podlega procedurze uzupełnienia jego braków formalnych, w tym dotyczących przymusu adwokackiego. O oczywistej bezzasadności wniosku możemy mówić wtedy, gdy nie zawiera on żadnych racjonalnych i obiektywnych przesłanek do merytorycznego badania podstaw wznowienia określonych przepisami prawa procesowego, a wskazanych w art. 540, 540a i 540b k.p.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2022 r., II KO 125/21).

Złożony przez skazanego wniosek nie został sporządzony i podpisany przez adwokata lub radcę prawnego, jak nakazuje przepis art. 545 § 2 k.p.k. Sąd Najwyższy odstąpił od wyznaczenia skazanemu obrońcy z urzędu bądź wzywania do uzupełnienia tego braku formalnego, z uwagi na treść pisma, niewskazującą na zaistnienie jakichkolwiek podstaw do wznowienia postępowania w niniejszej sprawie.

Przypomnieć wypada, że podstawy dla wznowienia postępowania karnego zakończonego prawomocnym orzeczeniem wylicza art. 540 k.p.k. Są one precyzyjnie opisane i z uwagi na wyjątkowość możliwości przełamania prawomocności wyroku sądowego – obejmują jedynie najpoważniejsze okoliczności, jakie z uwagi na zasady procesu karnego (art. 2 k.p.k., m.in. że podstawę wszelkich rozstrzygnięć powinny stanowić prawdziwe ustalenia faktyczne) powodują, że sprawę należy rozstrzygnąć ponownie. Specyfika postępowania wznowieniowego wszczynanego na wniosek powoduje, że nie dokonuje się na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych będących podstawą prawomocnego wyroku. Nie bada się również oceny zasadności orzeczenia sądu pierwszej instancji, tak jak to się czyni w ramach kontroli instancyjnej (tak SN w postanowieniu z dnia 21 kwietnia 2016 r., V KO 22/16). Podlega weryfikacji jedynie to czy np. ustalono prawomocnym wyrokiem, że popełniono przestępstwo w związku z pierwotnym postępowaniem i istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia (art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k.), ujawniły się nowe fakty lub dowody świadczące m.in. o tym, że czynu nie popełniono i nie były one znane wcześniej (art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.), przepis stanowiący podstawę wydania

orzeczenia został uchylony przez Trybunał Konstytucyjny z uwagi na jego sprzeczność z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą (art. 540 § 2 k.p.k.), albo potrzeba wznowienia wyniku z rozstrzygnięcia organu międzynarodowego działającego na mocy umowy międzynarodowej ratyfikowanej przez Rzeczpospolitą Polską (art. 540 § 3 k.p.k.).

Samo bowiem wskazanie, że w toku postępowania dochodziło do nieprawidłowości nie może stanowić podstawy wznowienia. Ponadto informacje takie muszą poddawać się kontroli i ocenie pod kątem ich prawdziwości. Nie stanowią także przesłanek do wznowienia postępowania takie zarzuty dotyczące np. sposobu procedowania przed sądem karnym, które były już przedmiotem oceny na apelacyjnym czy kasacyjnym.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k., odmówiono więc przyjęcia powyższego wniosku do rozpoznania.

Nie oznacza to jednak, że nie jest możliwe złożenie kolejnego wniosku. Musi być on jednak sporządzony i podpisany przez adwokata lub radcę prawnego i prezentować podstawy wznowieniowe przewidziane w k.p.k.

[WB]

[ł.n]